

– запаси у вигляді потужностей для досягнення високої гнучкості та мінімізації технологічних циклів. Відмовлення від надлишкових матеріальних і товарних запасів;

– відмова від завищення часу на виконання виробничих і логістичних операцій;

– перевага універсального обладнання;

– відмова від виготовлення продукції, на яку немає замовлень покупців.

Зменшення партій, підвищення якості виробництва;

– усунення браку;

– усунення нераціональних внутрішньовиробничих переміщень.

Однак, на вітчизняних виробництвах використовується, частіше, традиційна модель організації виробництва, яка базується на дещо помилкових принципах, зокрема:

– перевага спеціалізованого обладнання;

узгодженість виробничих та інфраструктурних операцій здійснюється шляхом завищення часу на їх виконання;

– виробництво орієнтоване на максимізацію партій продукції, яка виготовляється, на програму, на складування;

– допускається брак в межах встановлених норм;

– пасивність в оптимізації внутрішньовиробничих переміщень.

Такий підхід до організації виробництва, порівняно з логістичним, веде до втрат економічних вигод, а в умовах обмеженого капіталу та ресурсів це знижує рівень його рентабельності, а може привести і до збитковості.

Регулювання взаємин з постачальниками, умов поставок і платежів, забезпечення їх ритмічності - все це типові завдання «потокowego» планування в логістичній системі. Організація закупівель і продажів, координування складських операцій і транспортування товарів також є типовими «потокowymi» завданнями.

Враховуючи вище викладене можна сказати, що на шляху до приведення ефективності роботи до рівня успішних європейських підприємств, вітчизняним доведеться, здійснити ряд реформатувань у виробництві та переглянути свої погляди на організацію та планування раціонального використання всіх ресурсів.

Олена СТРИШЕНЕЦЬ, Дмитро ЖОВНІРУК

Східноєвропейський національний університет імені Лесі Українки

СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ АЛЬТЕРНАТИВНОЇ ЕНЕРГЕТИКИ

Альтернативна енергетика набуває ознак однієї з ключових галузей світової економіки. Відновлювані джерела енергії є не просто способом зменшення вуглеводневої енергетичної залежності, це реальна конкурентна перевага для тих країн, які змогли ефективно їх використовувати. Впровадження сучасних технологій у виробництво дає змогу знизити

собівартість «зеленої» електроенергії порівняно з тепловими і навіть атомними станціями. Відновлювані або невичерпні енергоресурси – потоки енергії, що постійно або періодично діють у навколишньому середовищі. У цілому всі енергетичні потоки відновлюваних джерел енергії розділяються на дві основні групи: - пряма енергія сонячного випромінювання; - вторинні прояви енергії сонячного випромінювання у вигляді енергії вітру, гідроенергії, теплової енергії навколишнього середовища, енергія біомаси та ін. [1; 10]

Сумарна потужність лише вітрових електростанцій протягом останніх десятиліть подвоюється кожні три роки. Загалом, галузь відновлюваної енергетики – одна з небагатьох галузей, яка практично не помітила світової економічної кризи і постійно нарощує оберти. У 2014 році світові інвестиції в «екологічно чисту» енергетику збільшилися до 270 млрд. доларів і зросли на 18% порівняно з минулим роком. За даними 2014 року, до п'ятірки лідерів за інвестиціями у альтернативну енергетику входить Китай (83,3 млрд дол.; +39%), США (38,3 млрд дол.; +7%) Японія (35,7 млрд дол.; +10%), Бразилія - 7,6 млрд. дол. (+93%) та Індія - 7,4 млрд дол. (+14%). Країни Євросоюзу забезпечили сумарний приріст у 1% - близько 57,5 млрд доларів - завдяки розвитку офшорної вітроенергетики. В тому числі Європа побила рекорд з реалізації найбільш дорогого проекту у цій сфері, встановивши вітрову станцію на 600 МВт у водах Нідерландів. Сонячна енергетика, в яку торік було вкладено 149,6 млрд доларів(+ 29%), залишається ключовим сегментом на ринку ВДЕ. На другому місці вітроенергетика з 99,5 млрд доларами і приростом у 11%. Зростання демонструє і геотермальна енергетика, інвестиції в яку збільшились торік на 23% - до 2,7 млрд доларів [2].

У грудні 2008 р. Європарламент зобов'язав країни ЄС до 2020 р. довести використання відновлюваних джерел енергії до 20% від загального обсягу їхнього виробництва, а до 2040 року – до 40%. На сьогодні в деяких країнах цей показник перевищив позначку в 20%. Наприклад, у Фінляндії і Швеції за рахунок перетворення енергії біомаси виробляється 20 – 25% тепла [3].

Україна активно долучилася до процесу використання альтернативних видів енергії і щороку нарощує темпи розвитку відновлюваної енергетики. Законотворчі акти утворили легітимне поле для ефективного застосування альтернативного енергозабезпечення. Вперше на законодавчому рівні в Україні визначено термін нетрадиційні і поновлювальні джерела енергії Законом України «Про енергозбереження» від 1 липня 1994 року. Даним законом передбачено надання податкових пільг підприємствам – виробникам енергозберігаючого обладнання, техніки і матеріалів, засобів вимірювання, систем контролю і управління енергоспоживанням і підприємствам, які використовують обладнання, що працює на нетрадиційних і поновлювальних джерелах енергії. Тобто вже на самому початку становлення Української державності було надано увагу даному питанню і створено сприятливий економічний режим для розвитку і використанню нетрадиційних джерел енергії [4].

Відповідно до «Енергетичної стратегії України на період до 2030 року», прийнятої Кабінетом Міністрів України 15 березня 2006 року, освоєння

нетрадиційних і відновлюваних джерел енергії розглядається як важливий фактор підвищення рівня енергетичної безпеки та зниження антропогенного впливу енергетики на довкілля. Масштабне використання потенціалу нетрадиційної енергетики в Україні має не тільки внутрішньодержавне, а й значне міжнародне значення. Адже альтернативна енергетика постає як вагомий чинник протидії глобальним змінам клімату планети в цілому, покращання загального стану енергетичної безпеки світу, зокрема. [5]

Отже, енергетичний напрям в складовій економічній політиці України, не дивлячись на військові конфлікти, дефіцит державного бюджету, зашкалюючі темпи інфляції, фактичну відсутність нормативно-правової відповідальності та недостатніх матеріально-технічних фондів, має залишитись вкрай важливим і пріоритетним.

Література

1. Кудря С.О. Нетрадиційні та відновлювані джерела енергії: Підручник / С.О. Кудря. – К.: НТУУ «КПІ», 2012. – 492 с.
2. За 1 рік в альтернативну енергетику інвестовано \$270 млрд. [Електроний ресурс]. – Режим доступу: <http://ecotown.com.ua/news/Za-1-rik-v-alternatyvnu-enerhetyku-investovano-270-mlrd/>
3. Святненко А. «Отримати свою частину зеленого пирога». / Святненко А., Власов В. Тижневик «Дзеркало тижня» №47, 18.12.2010.
4. Закон України «Про енергозбереження» від 01 липня 1994 року (№74/94-ВР).
5. Постанова Національної комісії регулювання електроенергетики України від 22 січня 2009 р. № 32 «Про затвердження Порядку встановлення, перегляду та припинення дії «зеленого» тарифу для суб'єктів господарської діяльності».

Крістіна ТИМОШЕНКО

Національний університет кораблебудування
імені адмірала Макарова, м. Миколаїв

РОЗВИТОК СПОРТИВНОЇ ІНДУСТРІЇ В УКРАЇНІ ТА СВІТІ

Для кожної людини спорт відіграє важливу роль. Відмінність у тому, що одна людина обирає спорт вищих досягнень (професійний) інша – оздоровчий. Та в кожному випадку людина зіштовхується зі спортом. Звісно оздоровчий спорт необхідний кожній людині. Це є здоров'я, самопочуття, і навіть зовнішній вигляд. Для кожної людини хоча б ранкова гімнастика відіграє важливу роль, але нажалі люди з віком забувають про це. Це є проблемою для людства (хвороби, зайва вага, млявість).

Спортивними організаціями розроблено багато проектів для того, щоб ще змалку дитина надавала належну увагу спорту. Для цього проводяться багато змагань з різних видів (біг, баскетбол, футбол, волейбол, настільний теніс та ін..) після яких школа дітей, яких виграла нагороджується кубками, граматами,